

Arrest

nr. 118 225 van 31 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juli 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij arrest 72 148 van 20 december 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

De verzoekende partij dient op 20 juni 2013 een tweede asielaanvraag in.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 1 juli 2013, met kennisgeving diezelfde dag, de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten (...) en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag heeft ingediend op 20/06/2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 14/12/2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 23/12/2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 20/06/2013 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een brief van zijn advocaat in België voorlegt waarin een uiteenzetting gegeven wordt van de motieven en de documenten die betrokkene heeft in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene een handgeschreven getuigenverklaring van zijn zoon H. voorlegt en de enveloppe waarin de brief zou opgestuurd zijn. Overwegende dat de advocaat van betrokkene van mening is dat door dit stuk voor te leggen er door betrokkene duidelijkheid geschept wordt omtrent zijn etnische afkomst en afstamming. Overwegende dat hier dient opgemerkt te worden dat de zoon van betrokkene enkel schrijft over zijn levensomstandigheden in Rusland, dat hij geen plaats heeft om te wonen, geen werk vindt en dat hij zijn ouders mist. Overwegende dat deze brief dan ook niet als een bewijs van afkomst en identiteit kan beschouwd worden. Overwegende dat uit de begeleidende brief van de advocaat blijkt dat de verklaring van de zoon van betrokkene duidelijk maakt dat betrokkene en zijn gezin niet terug kunnen omdat zij heden nog steeds problemen zouden ondervinden. Overwegende dat uit de brief van zijn zoon niet blijkt dat hij problemen zou hebben met de autoriteiten. Overwegende dat de enveloppe waarin deze brief zou verstuurd zijn enkel is wat het is, namelijk een bewijs van verzending dat op zich geen relevant bewijskrachtig document is. Overwegende dat betrokkene verder nog een handgeschreven getuigenverklaring van drie familieleden voorlegt waarin deze personen duidelijk willen maken dat een zekere S. A. (die vermoord werd) wel degelijk tot de familie van betrokkene behoort. Overwegende dat deze brief / verklaring niet afkomstig is van een officiële instantie maar enkel van familieleden en dan ook geen enkel bewijs levert van het feit dat betrokkene en S. A. familie zouden zijn. Overwegende dat eender wie eender wat in een brief kan schrijven. Overwegende dat beide brieven die betrokkene voorlegt een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen daar ze afkomstig zijn van betrokken personen (familieleden) en geen enkel begin van bewijs leveren omtrent de problemen die betrokkene zou hebben in zijn land van herkomst. Overwegende dat de voorgelegde brieven niet van die aard zijn dat ze de beslissing inzake de vorige asielaanvraag in positieve zin zou kunnen wijzigen. Overwegende dat betrokkene verklaart nog steeds te vrezen voor zijn leven omwille van de problemen die hij tijdens de procedure van zijn eerste asielaanvraag aangebracht heeft. Overwegende dat deze problemen reeds uitvoerig besproken en behandeld werden. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel dat de verzoekende partij aanvoert luidt:

“Schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. artikel 62 van de wet van 15 december 1980. art. 3§2 VERORDENING(EG) Nr. 343/2003 VAN DE RAAD van 18 februari 2003 en art. 51/5 al.2 Wet van 15 december 1980

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 01.07.2013 is in strijd met de art. 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan.

In toepassing van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, moeten de administratieve beslissingen gemotiveerd zijn.

Deze vereisten van motivering viseert zowel de beslissing die aan de vreemdeling het bevel geeft het grondgebied verlaten als de vrijheidsberovende beslissing. (Zie Cass., 18 december 1996)

De Raad van State heeft reeds de gelegenheid had om zich verschillende keren uit te spreken omtrent de vereiste van motivering die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals het artikel 62 van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen door te oordelen dat de vereiste motivering bestaat uit het aangeven in de handeling van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen;

" De vereiste motivering bestaat uit het aanduiden, in de handeling, van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen"(vrije vertaling).

Een stereotiepe motivering kan niet volstaan in dat opzicht. Er moet echter worden vastgesteld dat de motivering van de beslissing volledig stereotiep is.

Er blijkt niet uit de beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zorg heeft genomen om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen aan de fundamentele rechten van verzoeker.

De Dienst Vreemdelingenzaken ging in de fout door de aangehaalde argumenten te negeren door te stellen dat deze een nieuwe asielaanvraag in België niet verantwoorden. Die formulering, die een principieel standpunt verwoordt, zonder een concreet onderzoek van het dossier, is in strijd met de motiveringsverplichting. Het staat buiten kijf dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich schuldig maakte aan standaardformuleringen, zonder dat zij dit dossier concreet heeft onderzocht.

De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt in deze over een appreciatiebevoegdheid. Zij dient deze uit te oefenen en haar beslissing te motiveren zodat verzoeker ingelicht wordt over de redenen die haar ertoe geleid hebben om die beslissing te nemen zonder een duidelijke beoordelingsfout te maken.[R.v.St. nr. 100.572 van 7 november 2001]. Het staat buiten kijf dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beoordelingsfout werd gemaakt, door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker heel wat nieuwe stukken heeft voorgelegd, die enkel en alleen maar omdat het kopies betrof niet in overweging werden genomen.

De dienst vreemdelingenzaken stelt verkeerdelijk dat uit het schrijven van de zoon de afstamming en afkomst zou moeten afgeleid worden. Verzoeker heeft de geboorte akte van zijn echtgenote (Mevr. [S.S.]) voorgelegd. Hieruit blijkt de afkomst en de afstamming zodat het argument van het CGVS als zou zij ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over haar afkomst opgevangen wordt.

Verder werden er verschillende brieven voorgelegd. De dienst vreemdelingenzaken stelt eenvoudig weg dat er hieraan geen bewijs kan gehecht worden gezien de brieven niet afkomstig zijn van officiële instanties. Verzoeker heeft al het mogelijke gedaan om aan stukken te geraken om het bewijs te leveren van zijn verklaringen. Elk nieuw element dient op een behoorlijke manier onderzocht te worden en niet onmiddellijk ter zijde geschoven worden omdat het niet afkomstig is van een officiële instantie. De dienst vreemdelingenzaken verliest bovendien uit het oog dat het onmogelijk is om stukken te bekomen van officiële instanties gezien het land van herkomst bijzonder corrupt is.

De motivatie dat er geen nieuw element werd aangebracht in de nieuwe asielaanvraag is fout en onvoldoende. De beslissing tot weigering de verklaring in aanmerking te nemen, wordt vernietigd [R.v.St. nr. 56.999, 13 december 1995 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev.dr.etr. 1996, 384, noot; T.Vreemd. 1996, 36, noot DE MOFFARTS. G.) De dienst vreemdelingenzaken stelt eenvoudig weg dat de problemen reeds werden behandeld zonder verder in te gaan op de aangehaalde elementen.

Door verzoeker werden nieuwe stukken voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker kon deze stukken niet tijdens zijn eerste asielaanvraag voorleggen, daar hij op dat moment niet over deze stukken beschikte.

Dit nieuwe bewijs van een vroegere situatie maakt een nieuw gegeven uit in de zin van art. 51-8 Vreemdelingenwet. De onontvankelijkheidsexceptie als gevolg van een gebrek aan nieuwe gegevens in de zin van nr. 51-8 Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden. R.v.St. (vakantiekamer) [5e k.] nr. 97.954, 25 juli 2001 A.P.M. 2001 (samenvatting), afl. 7, 166; JT 2001 [verkort], 614 en <http://it.larcier.be> (1 juli 2008); Journ. proc. 2001, afl. 419, 20; Rev.dr.etr. 2002 (samenvatting), afl. 119, 481; <http://www.raadvst-consetat.be> (19 September 2001); T.Vreemd. 2001, 330. “.

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij in de toelichting van het eerste middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door haar opgeworpen schending van art. 51/5, al. 2 en art. 3, §2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het eerste middel door verzoekende partij slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekende partij door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn

geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, ^4?r. .K.v.Sy. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. Rv.St. 1992, z.p.).

Betreffende de voorgehouden schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar tweede asielaanvraag niet in overweging werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekende partij haar uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekende partij haar beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekende partij haar eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoekende partij niet kan worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de beslissing volledig stereotiep zou zijn. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, met name dat zij een tweede asielaanvraag heeft ingediend maar daarbij heeft nagelaten nieuwe elementen voor te leggen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft immers in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekende partij aangehaalde elementen geen nieuwe elementen uitmaken in de zin van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Zo werd in de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd:

(...)

In antwoord op verzoekende partij haar concrete kritiek laat de verwerende partij gelden dat uit de motieven vermeld in de in casu bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht heeft beslist om de tweede asielaanvraag van verzoekende partij niet in overweging te nemen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclusief.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen". alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4".

Door de verzoekende partij werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Terwijl, zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie daarbij wel degelijk zorgvuldig en grondig te werk is gegaan.

De zeer vage en summiere beschouwingen van de verzoekende partij, waarbij zij op ongestaafde wijze stelt dat er 'geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoekende partij heel wat nieuwe stukken heeft voorgelegd', kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk dat er wordt ingegaan op alle stukken die de verzoekende partij bij haar tweede asielaanvraag aanbracht en dat van alle stukken afdoende wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 voormeld. Verzoekende partij vermeldt zelfs niet eens welke elementen niet zouden zijn aangehaald in de bestreden beslissing en waarover dan ook niet zou zijn gemotiveerd.

Inderdaad dient voldaan te zijn aan de voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, hetgeen de verzoekende partij klaarblijkelijk vergeet. Met name dient de verzoekende partij ~~E~~nieuwe gegevens aan te brengen

^ dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4,

E, waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van de verzoekende partij niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door de verzoekende partij op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat de stukken niet in acht zouden zijn genomen omdat deze kopies betroffen en dit een beoordelingsfout zou uitmaken, laat verweerder gelden dat deze beoordeling nergens in de bestreden beslissing door de gemachtigde wordt gemaakt.

Verzoekende partij haar kritiek heeft dan ook geenszins betrekking op de in casu bestreden beslissing en bijgevolg onontvankelijk.

Ten overvloede verwijst verweerder nog naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hieromtrent:

(...)

In zoverre verzoekende partij verder voorhoudt dat 'de dienst vreemdelingenzaken stelt verkeerdelijk dat uit het schrijven van de zoon de afstamming en afkomst zou moeten afgeleid worden. Verzoeker heeft de geboorte akte van zijn echtgenote (Mevr. S.S.) voorgelegd.'. De kritiek van verzoekende partij is wederom niet dienstig.

In de begeleidende brief van de raadsman van verzoekende partij die werd neergelegd bij het verhoor dd. 25.06.2013 door verzoekende partij werd gesteld dat:

'er warden door client in het kader van deze nieuwe asielaanvraag een nieuw stuk voorgelegd, met name een verklaring van hun zoon, voorzien van een kopie van hun paspoort.

Clienten kunnen hiermee de kritiek van het CGVS opvangen, als zouden zij ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot hun identiteit en hun etnische afkomst.'

Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie deze uitleg in verband met een voorgelegd stuk in acht neemt en oordeelt dat de verklaring van de zoon van verzoekende partij enkel gaat over zijn

levensomstandigheden in Rusland: dat hij geen plaats heeft om te wonen, geen werk vindt en dat hij zijn ouders mist. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie kon dan terecht ook besluiten dat deze brief niet als een bewijs van afkomst en identiteit kan beschouwd worden.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, is de geboorteakte van de echtgenote van verzoekende partij geenszins voorgelegd. Dit blijkt niet uit het administratief dossier en ook niet uit het gehoorverslag dd. 25.06.2013, dat door verzoekende partij voor akkoord werd ondertekend.

Het ontvangsbewijs, ook ondertekend door verzoekende partij, maakt enkel gewag van 'handgeschreven getuigenverklaring van S.H., zoon van betrokkene + Kopie van binnenlands paspoort van zoon + enveloppe' en 'handgeschreven getuigenverklaring van 3 familieleden, waaronder zus van betrokkene, schoonzus van betrokkene en neef van betrokkene met kopie van binnenlands paspoort van elk familielid".

Verzoekende partij houdt verder voor dat de verschillende brieven (handgeschreven getuigenverklaring van 3 familieleden) die werden voorgelegd, niet in rekening werden gebracht omdat deze niet afkomstig zijn van officiële instanties.

Verweerder wil hierbij opmerken dat de motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om deze voormelde 'brieven' niet als nieuw elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet te beschouwen, is dat deze een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen.

"Met hun betoog dat de verwerende partij zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg stelt dat bijgebrachte nieuwe documenten een gesolliciteerd karakter hebben, tonen verzoekers niet aan dat de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dienaangaande onjuist is. De Raad merkt op dat verzoekers niet aantonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door naar aanleiding van de door eerste verzoeker neergelegde verklaring van twee mensen uit Kosovo die zijn problemen bevestigen in het kader van zijn prima facie- beoordeling te besluiten dat "dergelijke brief een gesolliciteerd karakter heeft" en bijgevolg geen "ernstige aanwijzing" inhoudt waardoor de brief niet als een nieuw gegeven kan worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 82 243 van 31 mei 2012)

Er kan geen twijfel over bestaan dat deze brieven op eenvoudig verzoek van verzoekende partij konden worden voorgelegd door zijn familieleden.

Met de kritiek als zou het onmogelijk zijn om stukken te bekomen van officiële instanties, betwist verzoekende partij niet dat de motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie omtrent deze 'brieven' correct is.

Met verwijzing naar deze wettelijke bepaling en met de duidelijke motivering dat de verzoekende partij "geen nieuwe gegevens naar voren brengt (...)" werd de beslissing ten genoegen van recht met motieven omkleed, dit inachtgenomen de toepassing van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De beschouwingen van de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift missen dan ook elke juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie werd terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist om de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging te nemen.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, is de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bij het nemen van zijn beslissing zorgvuldig en grondig te werk is gegaan, en werd de beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De verwerende partij merkt terecht op dat uit het middel niet blijkt op welke wijze de verzoekende partij "art. 3§2 VERORDENING (EG) Nr. 343/2003 VAN DE RAAD van 18 februari 2003 en art. 51/5 al.2 Wet van 15 december 1980" geschonden acht. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590), wat in casu ontbreekt. Deze onderdelen zijn onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Artikel 62 van de vreemdelingenwet voorziet dat de motivering afdoend dient te zijn. Genoemde artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en worden de redenen uiteengezet waarom de aangehaalde elementen geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van dit wetsartikel.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

Uit deze bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143.020 en 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

Een eerste vaststelling is dat de verzoekende partij geen kritiek uit op het motief waarbij de brief van haar advocaat niet in aanmerking wordt genomen als zijnde een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar tweede asiel-aanvraag documenten bijbracht en onder meer het volgende verklaarde:

"(...)Op basis van welke nieuwe elementen (feiten, documenten of andere stukken) vraagt u opnieuw asiel aan? Geef kort een overzicht van deze elementen. Houden deze verband met uw eerdere aanvra(a)g(en)?

Indien ja, licht dit verband toe? Waarom kon u deze elementen niet eerder aanbrengen?

Ik leg deze nieuwe bewijzen voor om de punten in de negatieve beslissing van het commissariaat te weerleggen. Het commissariaat gelooft niet dat de persoon S. A. deel uitmaakt van onze familie. De vader van S. A. en mijn vader zijn neven.

Vragen bij documenten: welke? Originelen of kopie? Indien kopie, waar is het origineel? Hoe ontvangen? Wanneer ontvangen? Bewijs van ontvangst? Gedateerd? Wordt uw naam hierin vermeld? Waarom legt u dit document voor? Inhoud?

Handgeschreven getuigenverklaring van S. H., dd. 05/06/2013 (origineel), zoon van betrokkene + Kopie van binnenlands paspoort van zoon + enveloppe

Inhoud : Beste papa en mama. Hoe gaat het met jullie situatie ? Ik mis jullie. Ik weet niet wat ik moet doen en waarheen ik moet gaan. Hier word ik niet met rust gelaten. Ik kan geen adres vinden om te wonen. Ook om werk te vinden is het heel moeilijk. Het gaat niet goed met mij. Ik wil jullie zo vlug mogelijk kunnen ontmoeten. Ik omhels jullie. Uw beminde zoon.

Handgeschreven getuigenverklaring van 3 familieleden (origineel), waaronder S. V. (zus van 1 betrokkene), S.P.L.(schoonzus van betrokkene) en S.N. - zoon van Azad- (neef van betrokkene) met kopie van binnenlands paspoort van elk familielid.

Inhoud : Op 25/05/2006 in de trein van Moskou naar Safrinon werd S. A., zoon van Edik, gedood.

Wij, ondergetekenden willen hiermee duidelijk maken dat deze persoon deel uitmaakt van de familie.

Ik verklaar dat de enveloppe waarin deze brief werd verstuurd in het bezit is van mijn advocaat. Indien nodig wil ik deze enveloppe voorleggen.

Heeft u naar deze bewijzen gevraagd aan deze personen ?

Onze advocaat heeft ons het advies gegeven om een bewijs te kunnen voorleggen ivm de dood van het familielid S. A.. Ik heb contact genomen via telefoon of via skype met mijn zus V..

Wanneer nam u contact met uw zus ?

Het was na de negatieve beslissing van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen. Mijn advocaat had mij gezegd dat hij nog een beroep kon indienen. Het is ongeveer 1 jaar geleden.

Wat vreest u bij uw terugkeer naar uw land van herkomst? Wat denkt u dat er bij een eventuele i terugkeer zou kunnen gebeuren? Waarop baseert u uw vermoeden?

Er is nog steeds een vrees voor mijn leven en mijn familie omwille van de problemen die ik heb uitgelegd tijdens mijn 1° asielprocedure. De dader die S. A. heeft gedood is onmiddellijk vrijgelaten. Wij hebben met de familie klacht ingediend tegen deze persoon. Zelfs de Armeense gemeenschap heeft gereageerd.

Zijn er behalve voorgaande gegevens nog elementen die u wenst aan te brengen met betrekking tot deze meervoudige asielaanvraag? Welke? Licht deze toe.

Neen

Heb u contacten met uw land van herkomst ? Indien niet, waarom niet ? Indien wel, met wie, sinds wanneer, met welke regelmaat, waarover praat u ? Als het contact recent is, hoe hebt u het contact hersteld en waarom ?

Ik heb momenteel geen contacten meer omdat er familieleden vertrokken zijn. Ik had tot een bepaald moment contact met mijn zus V. en mijn neef N. maar daarna niet meer zodat men niet zou weten waar we zijn.

Ik heb wel telefonisch contact met mijn zoon H.. Hij neemt contact met mij.

Wanneer nam uw zoon de laatste keer contact met u ? Dat was in de periode voor mijn zoon mij de brief heeft gestuurd.

Hebt u nog iets toe te voegen?

Ik leg ook nog een brief voor van mijn advocaat die mijn nieuwe asielaanvraag weerlegt.(...)"

De bestreden beslissing antwoordt dat de zoon van de verzoekende partij enkel diens levensomstandigheden in het herkomstland beschrijft en de brief niet als een bewijs van identiteit en afkomst van de verzoekende partij kan aanzien worden en dat niet blijkt dat de zoon van de verzoekende partij in het herkomstland problemen zou hebben met de autoriteiten. Aangaande de getuigenissen van de familieleden van de verzoekende partij stelt de bestreden beslissing dat deze een gesolliciteerd karakter vertonen nu ze uitgaan van familie van de verzoekende partij, niet afkomstig zijn van een officiële instantie en geen enkel begin van bewijs vormen omtrent de voorgehouden problemen die de verzoekende partij zou gekend hebben in het herkomstland. Tot slot wijst de bestreden beslissing erop dat een enveloppe op zich geen relevant bewijskrachtig document is. Deze motieven zijn correct en vinden steun in het administratief dossier.

Bovendien wijst de bestreden beslissing erop dat de voorgelegde brieven niet van die aard zijn dat ze de eerdere beslissing betreffende de eerste asielaanvraag vermogen te wijzigen.

Ook dit motief is correct en kennelijk redelijk. De Raad herhaalt dat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toekomt na te gaan of de elementen waarvan de verzoekende partij voorhoudt dat ze nieuwe gegevens vormen, ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit het arrest 72 148 van de Raad blijkt dat de dood van de voorgehouden neef van de verzoekende partij een wezenlijk element is van het asielrelaas. Verder blijkt dat de verzoekende partij aangaande deze moord onaannemelijk weinig wist te vertellen en bovendien informatie verschaftte over deze neef die tegenstrijdig is met de objectieve informatie waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikte, naast het gegeven dat de verzoekende partij de verwantschap met het slachtoffer niet aantoonde. In voornoemd arrest wordt bovendien onder meer gesteld:

“Met betrekking tot de achteraf bijgebrachte getuigenverklaring die door drie personen met de familienaam S. werd ondertekend, voorzien van fotokopieën van de paspoorten van deze personen (aan het verzoekschrift bij aangetekend schrijven van 15 november 2011 toegevoegde bijlage 9), waarbij deze getuigenis luidt als volgt: “Op 25.05.2006 werd S.A., de zoon van E. in de trein Moscou-Safrino vermoord. Wij, ondertekenden, bevestigen hierbij dat S. A., zoon van E. onze familielid is”, wijst de Raad erop dat dit enkel een getuigenis betreft getekend door drie personen die dezelfde familienaam dragen als het slachtoffer van de moord en als verzoekende partijen, doch deze getuigenverklaring op zich op generlei wijze aantoonde dat er een familieband bestaat tussen S. A. en verzoekende partijen en bovendien deze verklaring geen officieel document betreft waaruit gelijk welke familieband onomstotelijk

komt vast te staan. Bovendien wijst de Raad erop dat de bijgevoegde paspoorten die de echtheid van de ondertekenaars dient te bekrachtigen fotokopieën betreffen waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Onderhavige getuigenverklaring die vooreerst geen officieel document betreft, toont tevens inhoudelijk niet aan dat er tussen verzoekende partijen en S. A. een familiale band aanwezig is.”

Rekening houdend met deze vaststellingen is het oordeel van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kennelijk redelijk. Ten overvloede dient er nog op gewezen te worden dat de zoon van de verzoekende partij vrijwillig naar het herkomstland is teruggekeerd terwijl de verzoekende partij voorhield dat zij slachtoffer werd omwille van de verwantschap van (ook) haar zoon met de vermoorde neef.

De vraag of de overheid van het herkomstland van de verzoekende partij al dan niet corrupt is doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met alle elementen die de verzoekende partij ter gelegenheid van het indienen van haar tweede asielaanvraag heeft aangehaald. De verzoekende partij maakt niet duidelijk welk element door de verwerende partij zou “genegeerd” zijn. Tevens blijkt uit de bestreden beslissing dat een concreet onderzoek werd verricht en de bestreden beslissing noch stereotiep is noch een standaardformulering uitmaakt. Een beoordelingsfout kan niet worden teruggevonden.

Ook de grief dat verkeerd werd geoordeeld dat uit de brief van de zoon de afstamming moest afgeleid worden nu de verzoekende partij de geboorteakte van diens levenspartner voorlegde is irrelevant. Het arrest 72 148 van de Raad stelde hierover:

“Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde geboorteakte van eerste verzoekende partij, de geboorteakte van derde verzoekende partij, het rijbewijs van eerste verzoekende partij en de huwelijksakte van eerste en tweede verzoekende partij, allen voorzien van een beëdigde vertaling naar het Nederlands, merkt de Raad op dat deze documenten zich reeds bevinden in het administratief dossier van verzoekende partijen (administratief dossier S. V. en S. S., stuk 12: documenten, deel 1, 2 en 6 en administratief dossier S. H., stuk 12: documenten, deel 1). Verwerende partij heeft desbetreffend geoordeeld dat dergelijke documenten niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de door haar gedane vaststellingen. Ook desbetreffende motivering wordt door verzoekende partijen niet tegengesproken.”

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel luidt:

“Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu weigert de Dienst Vreemdelingenzaken de aangevoerde gegevens te controleren en heeft zij onmiddellijk beslist om een weigering tot in overwegingname uit te vaardigen. Er wordt dus geen enkel onderzoek gedaan, zodat van een redelijk onderzoek geenszins sprake kan zijn.

De bestreden beslissing werd dan ook geenszins op redelijke wijze genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet verantwoord motiveert.

Het redelijkheid - en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het asioldossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot weigering tot in overwegingname in hoofde van verzoeker zijn besloten.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van de weigering tot in overwegingname zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is. “.

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“(…) De verwerende partij verwijst naar haar uiteenzetting betreffende het eerste middel en herhaalt dat er in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met verschillende stukken die door verzoekende partij werden voorgelegd en dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie dan ook afdoende heeft gemotiveerd waarom deze elementen niet in aanmerking komen als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De verschillende elementen zijn wel degelijk onderzocht zodat de kritiek van verzoekende partij als zou geen onderzoek zijn gedaan, niet dienstig is.

Waar verzoekende partij meent dat het aan de gemachtigde toekwam om de gegevens te controleren, om daar na te vragen of het relaas van verzoekende partij correct is, laat de verwerende partij gelden dat verzoekende partij er schijnbaar aan voorbij gaat dat het haar taak is om, wanneer hij een herhaalde asielaanvraag indient, het bewijs te leveren dat de voorwaarden gesteld door het art. 51/8 Vreemdelingenwet vervuld zijn. Het komt de gemachtigde toe om de door verzoekende partij voorgelegde stukken en verklaringen te onderzoeken, maar niet om deze te gaan controleren. De bewijslast rust ter zake op verzoekende partij.

"De bewijslast dat de bewijsmiddelen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ligt bij de verzoekende partij. " (R.v.St. 26 oktober 2006, nr. 163.610)

De verwerende partij laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

"Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt."

(onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat dit in casu het geval zou zijn.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclusief heeft geoordeeld dat verzoekende partij haar asielaanvraag niet in overweging wordt genomen.

Immers, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 voorziet uitdrukkelijk dat een tweede asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging" in de zin van het Verdrag van Geneve zoals bepaald in artikel 48/3, "of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade» zoals bepaald in art. 48/4. [...]. Verzoekende partij haar vage en ongestaafde beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de redelijkheids- en zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen. “.

2.2.3. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bespreking van het eerste middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een

schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Immers is gebleken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk de aangevoerde elementen heeft onderzocht en gecontroleerd en op kennelijk redelijke wijze de bestreden beslissing heeft genomen. De verzoekende partij maakt geenszins concreet op welke wijze de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel niet zou in acht genomen hebben.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. De opmerkingen in de nota zijn correct.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Het derde middel luidt als volgt:

“Schending Art. 3 E.V.R.M.

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Geneve 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002];, Rev. dr. etr. 2001,469, noot)

Verzoeker is de mening toegedaan dat hij opnieuw het slachtoffer zal worden van bedreigingen en mishandeling, ingeval van terugkeer.

Verzoeker wijst er dan ook terecht op dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar Rusland zal dit bovendien een zodanige psychologische ontreddering teweegbrengen bij verzoeker. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is. “.

2.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verweerder laat gelden dat verzoekende partij geenszins verplicht wordt terug te keren naar haar land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstig en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstig en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,

- verzoekende partij haar verklaringen aangaande de beweerdde problemen in haar land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een grondig onderzoek door de asielinstanties.

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag van verzoekende partij.

De verwerende partij laat gelden dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2. b van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij wijst er verder op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van het onderhavige beroep niet de bevoegdheid heeft om beslissingen die genomen werden in het kader van eerdere procedures en die inmiddels definitief zijn geworden te gaan beoordelen. noch om zelf de aanspraken van de verzoekende partij op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te gaan beoordelen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002,...)

Verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 EVRM zou geschonden zijn.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

2.3.3. Een eerste vaststelling is dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij de conclusie dat zij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aanbracht niet heeft weerlegd.

Voorts werd de asielaanvraag van de verzoekende partij onderzocht door het Commissariaat-generaal zodat een mogelijke schending van artikel 3 EVRM eveneens reeds onder de loep werd genomen. Deze beslissing is definitief. Hierbij merkt de Raad op dat artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet de omzetting is van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG. De inhoud van artikel 15, b) komt overeen met die van artikel 3 EVRM; de inhoud van artikel 15, c) daarentegen is ruimer dan die van dit artikel (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji, NAV 2009, 138, noot Hemme Battjes; T. Vreemd. 2009, 153 en 225, noot Dirk Vanheule, "Individuele bedreiging van de asielzoeker niet steeds vereist bij een gewapend conflict"; IJRL 2009, 297-307).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd

Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad stelt vast dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet en wijst er voorafgaandelijk op dat hij in het kader van het onderhavige beroep niet de bevoegdheid heeft om beslissingen die genomen werden in het kader van eerdere procedures en die inmiddels definitief zijn geworden te gaan beoordelen, noch om zelf de aanspraken van de verzoekende partij op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te gaan beoordelen. Ook werden de algemene situatie in het herkomstland en de daaruit voortvloeiende nood aan bescherming in hoofde van de verzoekende partij reeds onderzocht in eerdere fasen van de behandeling van haar asielaanvragen.

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot de blote bewering dat zij bij een terugkeer naar het herkomstland zal worden blootgesteld aan foltering, minstens aan behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM, maar zij laat na dit te staven met concrete gegevens die haar persoonlijk betreffen en legt niet het minste ernstig bewijs neer dat haar beweringen kan staven. Het middel beperkt zich ertoe te stellen dat zij opnieuw slachtoffer zal worden van bedreigingen en mishandelingen bij terugkeer en dat dit een zodanige ontreddeering zal teweegbrengen dat het een behandeling betreft die verboden is door artikel 3 EVRM. Het betreft een loutere bewering. Met haar vage en ongestaafde beschouwingen maakt zij een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN